

Raskompendium för Japanese Chin

med kommentarer till standarden

Drottning Alexandra med två av sina japanese chin. Målad av Talbot Hughes (1869–1942)

JCS raskompendium med kommentarer till standarden

Japanese Chin (CHIN), Grupp 9, FCI-nummer 206

FCI -standard på engelska publicerad 2016-06-03

FCI-standard fastställd av FCI General Committee 2016-04-04

Översättning fastställd av SKKs Standardkommitté 2016-06-22 (se sid.34-37)

J
A
P
A
N
E
S
E

狆
C
H
I
N

Sammanställt och uppdaterat av Barbro Stensson
i samarbete med JCS avelskommitté - nov. 2016

Illustrationerna på omslagets baksida är gjorda av Ms Yamamoto
och är publicerade i Japan Kennel Club Illustrerad Breed Standards 1998

*Originalkompendiet sammanställdes av Sigun Carlsson och Eva Bjärlund
på uppdrag av Japanese Chin Societeten 2003*

Omslag.....	sid. 1
Förord.....	sid. 2
Innehåll	sid. 3
Rashistorik	sid 4-7

Kommentarer till SKK rasstandard:

Helhet.....	sid. 8 - 9
Huvud.....	sid. 10 - 11
Ögon	sid. 12 - 13
Öron	sid. 14 - 15
Hals.....	sid. 16 - 17
Kropp	sid. 18 - 19
Svans	sid. 20 - 21
Extremiteter	sid. 22 - 23
Rörelser	sid. 24 - 25
Päls och färg	sid. 26 - 27
Storlek/vikt	sid. 28 - 29
SRD	sid. 29
Fel	sid. 30
Litteraturlista	sid. 31
Japanska KC:s Illustrated Breed Standard.....	sid 32

Ch UmeMaru & Nintokt Maru
1930-talet Äg. Miss Tovey

CH Dai Butsu II 1896
den första Engelska Ch i rasen

CH Dai Butsu II
1896

Rashistorik

Enligt den japanska legenden uppkom japanesen genom en kärleksförbindelse mellan ett lejon och en silkesapa. Från lejonet ärvde den sin kungliga värdighet och från silkes-apan har den fått sin livliga, sorglösa natur och sin kärlek till solen. Den skulle ägas och födas upp av kungligheter.

Japanesen är en av de trubbnosiga hundraserna som har sitt ursprung i Asien. Det är näst intill omöjligt att få reda på rasens rötter - en teori är att rasen uppstod i Korea och att Koreas härskare år 732 skänkte flera chin till det japanska hovet.

Det finns också uppgifter i historiska arkiv om att japanska sändebud tog med sig små hundar av chin-typ tillbaka till Japan, där rasen blev oerhört populär bland landets elit.

Det berättas, att då shogun Tsynaioshi Tokugawa regerade (1680-1709) föddes den ras upp som kom att kallas chin på slottet i Edo.

Benämningen ”chin” kommer från det japanska ”makura tsin” (makura-kudde) och kanske betydde det att dessa hundar levde ett skyddat liv på kuddar - eller att det syftar på överläppens rundning till två små ”sidenkuddar”.

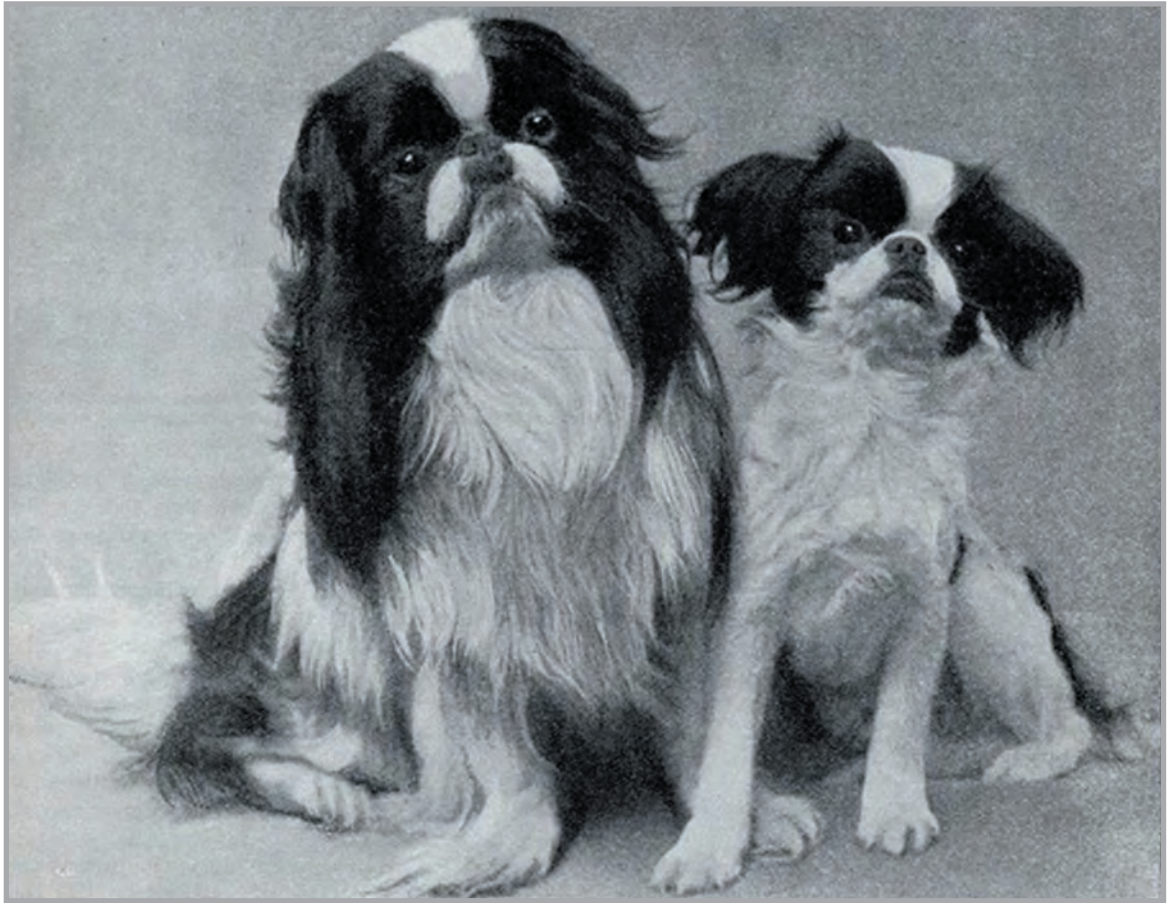
En japansk lärare, Minakata, hävdade att ordet ”chin” betyder ”att ge en belöning” eller ”att göra en mängd hyss”.

Ibland sägs det att rasen uppstod i Kina och bara ägdes av den kejserliga familjen. Vi kan i alla händelser slå fast, att japanesen är en mycket gammal ras från Orienten. År 1613 förde den brittiske kaptenen Searl med sig en japanesen chin till England och år 1853 tog den amerikanske kommendören Perry med sig flera chin till USA och gav två i present till Storbritanniens drottning Victoria.

På 1850-talet kom ytterligare chin till detta land och Storbritannien kom att bli det europeiska land som ledde uppfödningen av rasen i Europa.

Efter andra världskriget, när många chin dog i Japan, byggdes rasen upp igen med spillror av de hundar som överlevt och med importen från Storbritannien.

Efter andra världskriget fanns det i Japan huvudsakligen 3 blodslinjer; var och en med sina specifika exteriöra egenskaper: Momotaro, Kumochino och Ishihara.

CH. EASTWOOD ROVER född 1928 - och sonen MANCHUKUO
Eastwood Rover var uppfödd av Miss H. Wardell.Yerburgh e. Mr. Weejum u. Kochi.
Han ägdes av Mrs G. Stuart Rogers - som var ägare till hans far. Mr Weejum.
"Manchukuo" ägdes också av Mrs G. Stuart Rogers och är en son till "Rover"

Riu Gu Yamakiko 1974

Rashistorik forts.

Storleken varierade t.ex. från 24 till ca 28-30 cm. När japanese chin importerades från Japan blandades dessa linje

I Storbritannien var japanese chin en av kungahusets favoritraser. Den danskfödda engelska drottning Alexandra lär ha ägt 26 japaneser - båda svart-vita och röd-vita.

Rasen fanns tidigt representerad på utställningar i Storbritannien.

Tre kennlar stod i en klass för sig när det gäller uppfödning av japanese chin i Storbritannien under 1900-talet; Riu Gu (Mrs Eileen Craufurd), Yevot (Miss May Tovey) och Sternroc (Mrs Pamela Cross Stern), vilka alla haft betydelse för rasen i Skandinavien.

I Skandinavien har aldrig denna älskliga ras tillhört någon av de populäraste dvärghundraserna.

Kennel Ulleberg i Norge (fröken Marie Knudtzon) hade den första skandinaviska uppfödningen av japanese chin 1912.

1919 visades de första svenskuppföddajapanesema i Sverige - Toki och Kiki - ägare herr Sachs och fröken Westerberg.

På 1920-talet födde godsägare Felix Berglund upp den första svenskfödda champion - Örikets Oki-San, men det var pekingeseuppfödaren Aina Rossander (kennel Toyhome's) som var den mest betydande uppfödaren av japanese chin, främst under 1930-talet med sina brittiska import.

1940 dog rasen ut i Sverige, eftersom den var ytterst känslig för den svårartade valpsjukepedemi som grasserade. På den tiden fanns det inget vaccin mot denna sjukdom.

Det dröjde ända till 1960-talet innan rasen återintroducerades i Sverige genom Ingrid Sjöstedts engelska import Ch Matsou of Riu Gu. Genom att han var den enda japanesen i Sverige gick han aldrig i avel, men var en god reklam för rasen.

Sedan dess - och särskilt under 1980-talet - blev japanesen en ganska populär dvärghund med valpregistreringar runt 100 per år. Under senare år har valpregistreringarna tyvärr minskat igen:

I motsats till t.ex. pekingesen har japanese chin förändrats förbluffande lite sedan den först kom till Europa..

SKK:s standard för japanese chin Helhetsintryck:

Japanese chin skall vara en liten hund med brett huvud, ymnig päls och ett elegant och graciöst utseende.

Viktiga måttförhållanden:

Kroppslängden skall vara lika med mankhöjden

Tiken får vara något längre i kroppen.

Uppförande/karaktär:

Rasen skall vara klok, blid och älsklig.

Kommentarer

Nyckelordet för japanese chin är just elegans.

Rasen skall vara kvadratisk och bära huvudet stolt och aristokratiskt.

Den rikliga pälsen med långa behäng bidrar i hög grad till den attraktiva helheten.

För lång rygg och/eller för korta ben förtar det eleganta intrycket.

Till temperamentet är en japanese chin mycket tillgiven och intelligent, samtidigt som den är mycket självständig och inte särskilt mån om att vara till lags om den inte själv vill.

Det finns dock beundransvärda ägare som med stor framgång tävlar med japanese chin i både lydnad, agility och rallylydnad.

Japansesen är lite ”kattlik” i sitt uppträdande - den älskar att sitta högt och vissa individer kan tvätta sig i ansiktet som en katt.

(Rasen kan vara något reserverad mot främlingar)

SKK:s standard för japanese chin Huvud

Skallparti:

Skallen skall vara bred och rundad.

Stop:

Stopet skall vara djupt och markerat.

Nostryffel:

Nostryffeln skall vara placerad i höjd med ögonen.

Den skall vara svart eller mörkt köttfärgad, beroende på vilken pälsfärg tecknen har.

Nosparti:

Nosryggen skall vara mycket kort och bred.

Käkar/tänder:

Tänderna skall vara vita och starka.

Tångbett föredras, men saxbett och underbett är tillåtet.

Kommentarer

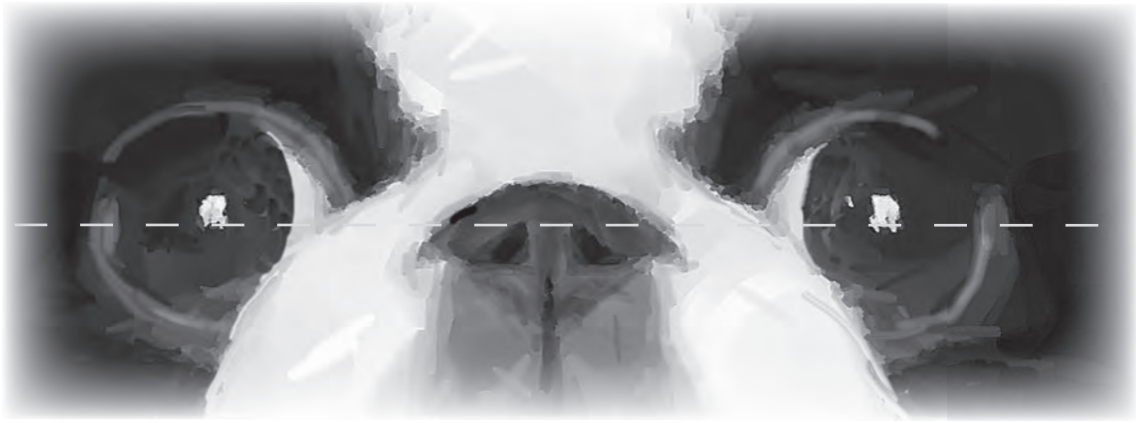
Skallen skall vara rundad, men inte välvd som hos king charles spaniel. Även i profil skall pannan vara rundad ner mot nosen, något framskjuten snarare än bakåtlutad. Huvudet skall vara förhållandevis stort och brett. Detta är mycket viktigt för att huvudets övriga detaljer skall stämma.

Nostryffeln skall bilda en rak linje med ögonen

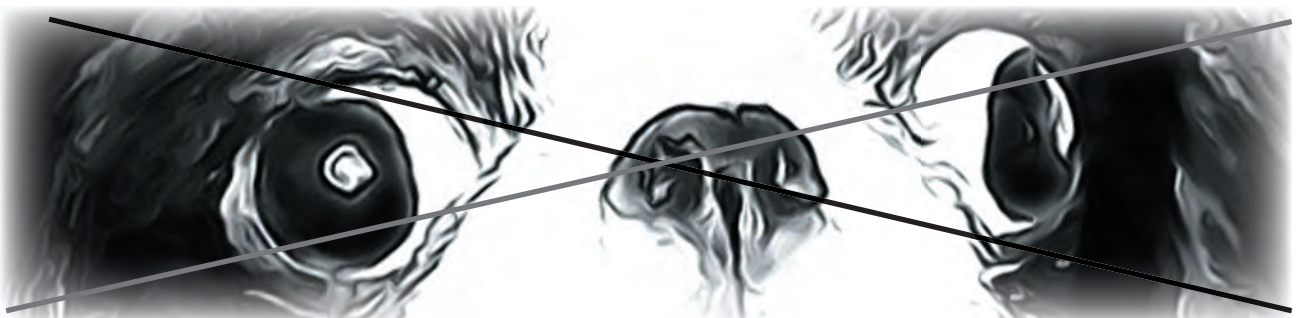
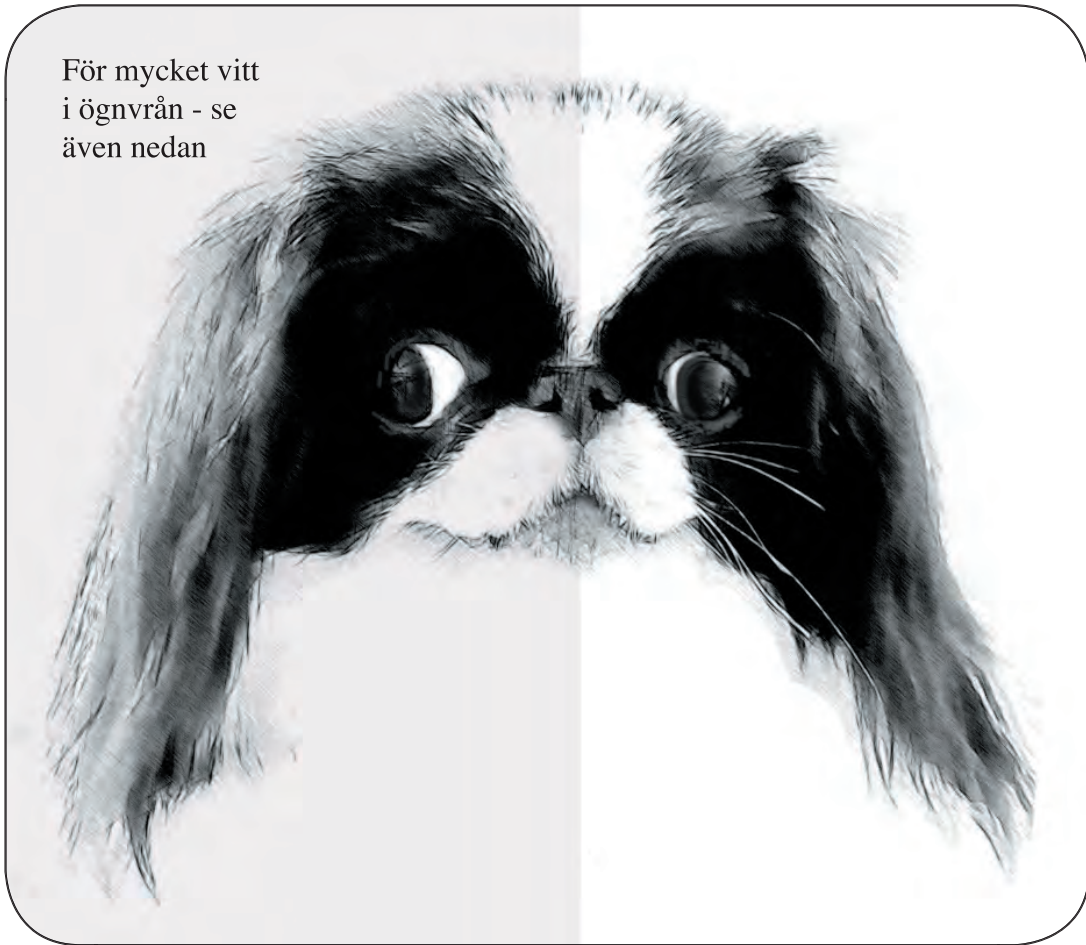
Är hunden något ”långnäst”, hamnar nostryffeln ofta något nedanför denna linje.

Näsborrarna ska vara öppna och är något avlånga. Underkäken önskas vara bred och uppsvängd.

Ett litet underbett (ett s.k. omvänt saxbett) ger ofta ett lite ”uppkäftigare” uttryck och förhöjer dom puffiga noskuddarna, som sitter ovanför läpparna på ömse sidor om nosen.

För mycket vitt
i ögnvrån - se
även nedan

SKK:s standard för japanese chin Ögon:

Ögonen skall vara stora, runda och sitta brett isär och vara glänsande svarta.

Kommentarer

Japanesens ögon är unika och ett kapitel för sig och liknar ingen annan hundras.

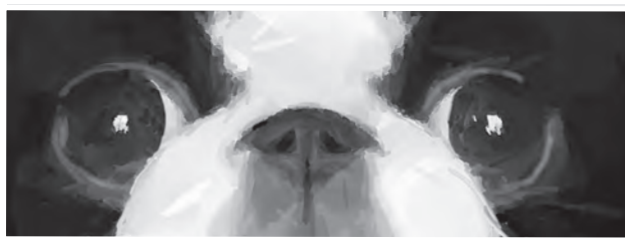
Genom det vita i ögonvrån får hunden ett uttryck av ständig förvåning (look of astonishment).

I alla tidigare standarder har detta uttryck alltid ansetts som synnerligen rastypiskt och av största vikt att bevara.

I den engelska standarden står det ”Most desirable that white shows in the inner corners, giving the characteristic ’look of astonishment (wrongly called squint), which should on no account be lost.” Den amerikanska standarden har en liknande skrivning).

Så sent som i FCI-standarderna från 1992 stod det formulerat - inte i själva standardtexten - men väl i kommentarerna: ”The eyes should be large, round dark and set wide apart. They should show some white in the inner corners, which gives the required look of astonishment”.

Med tanke på ovanstående, framstår det som mycket märkligt att FCI i den senaste versionen av standarden inte ens längre nämner detta. Ännu mer konfunderad blir man när man tittar i ”Illustrated Breed Standards” som ges ut av den japanska kennelklubben. Där visas tydligt det vita i ögonvrån (se illustration).

Kan det vara så, att japanerna anser detta vara så självklart, att de inte längre nämner det?

De japanska importörer som kommit till Europa har alla visat vitt i ögonvrån.

Det finns heller ingen anledning att tro att det skulle röra sig om några missriktade hälsoskäl. Japanesen mår alldeles utmärkt med dessa ögon och är dessutom ingen ras som generellt har problem med sina ögon.

Enligt skadestatistik från försäkringsbolagen har japanesen mycket få ögonskador.

Denna skrivning i den nu gällande standarden har fått till effekt att hundar som visar tydligt vitt i ögonvrån döms ner, vilket måste vara helt förkastligt. Det kommer i så fall troligen att bli mycket svårt att ta tillbaka det - och då har man tagit bort det kanske mest rastypiska hos japanese chin.

Vitt runt hela ögat, är däremot både fel och fult, men det är en avart som knappast förekommer i Sverige eller övriga Europa.

”Ögonen skall vara stora och mörka”.

Helt svarta är inga ögon - särskilt inte i starkt ljus. En chin som visas i solsken kniper med ögonen och framstår då också som om dess ögon är mindre än de i verkligheten är!

Små och mandelformade ögon är otypiskt för rasen japanese chin

SKK:s standard för japanese chin Öron:

Öronen skall vara långa, trekantiga, hängande och täckta av långt pälsår.

De skall vara ansatta brett isär.

Kommentarer

Nej, öronen skall INTE vara långa.

Detta måste vara ett översättningsfel - eller en luddig skrivning i ursprungsstandard.

Japanese Chin är ingen spaniel, även om den ett tag felaktigt kallades så. Japansens öron har alltid beskrivits som små och trekantiga

Det är inte öronlapparna som skall vara långa, utan behängen på öronen, vilket ger en illusion av långa öron.

Det är av någon anledning som regel lättare att få bra öronbehäng på en svart-vit än på en röd-vit japanese.

Öronen skall vara så ansatta, att de i möjligaste mån följer huvudets rundning.

SKK:s standard för japanese chin Hals;

Halsen skall vara tämligen kort och hållas högt.

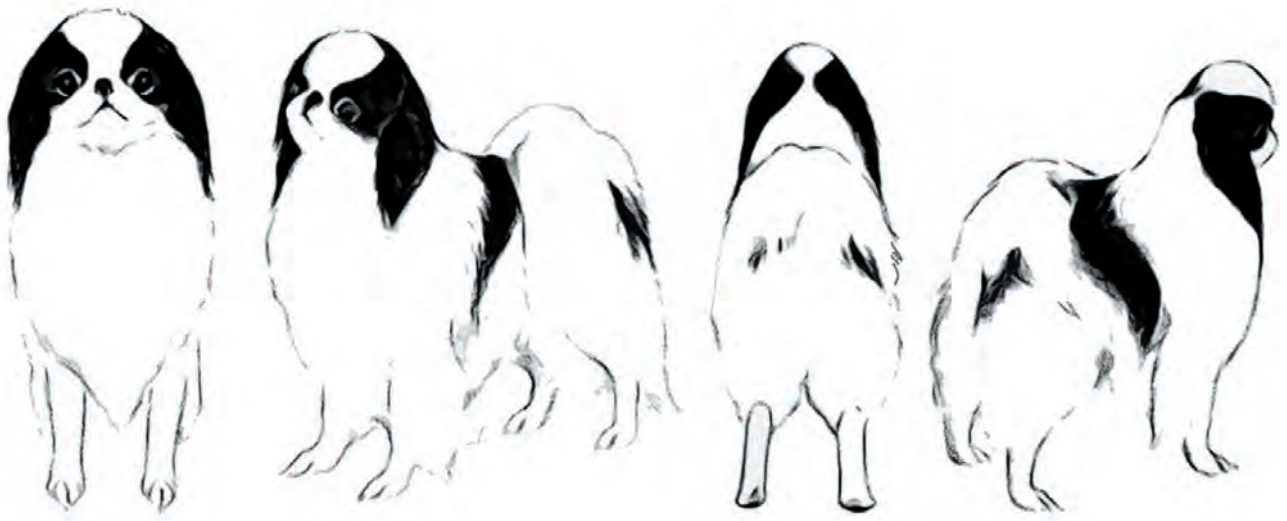
Kommentarer

Det är mycket väsentligt att japanese chin har mankresning och ger ett stolt intryck och kan då inte ha alltför kort hals.

Halsen övergår i manken som en naturlig förlängning mellan hals och rygg.

Om skulderläget är ”felaktigt för rasen”, - kan bristen på hals ge ett stabbigt intryck.

Nyckelorden är alltid elegans och balans.

SKK:s standard för japanese chin Kropp

Ryggen

skall vara kort och rak.

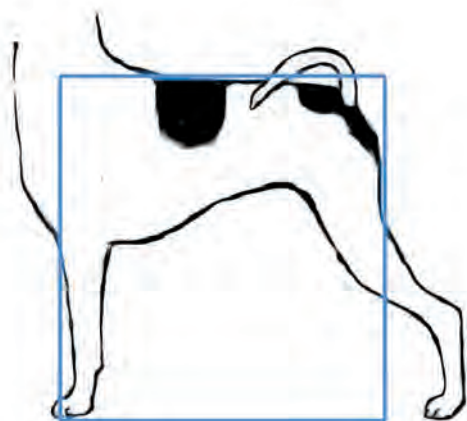
Ländpartiet

skall vara brett och något rundat.

Bröstkorgen skall vara måttligt bred och djup med måttligt välvda revben.

Underlinje:

Buklinjen skall vara väl uppdragen.”

Kommentarer

Som tidigare nämnts skall man alltid hålla i minnet att japanese chin skall vara så nära kvadratisk som möjligt.

En tyvärr allt vanligare typ numera är den lågställda japanesen med för korta ben och/eller för lång rygg, vilket säkert blev resultatet av den japanska standardomskrivningen som ändrades från rek. 30 cm i mankhöjd till 25 cm - dessutom ska tikar vara något mindre!! Denna ändring är mycket på en större ras men nästan katastrofalt på en dvärghund.

Tikar i den nu ”rätta” storleken med rätt proportioner är i regel för små för avel och har därför ofta problem att valpa - därav avlades det istället på hundar som höll höjdmåttet i standarden - men var långt ifrån kvadratiska!

Denna ej rastypiska modell måste vi försöka komma bort ifrån - gärna genom att premiera kvadratiska och sunda hundar enl. standarden, men vara lite flexibla med mankhöjden.

Bröstkorgen får inte vara för tunn på en fullvuxen individ, dock tenderar individer med för välutvecklade bröstkorgar redan i valp/unghundstadiet att bli för tunga och oeleganta som vuxna.

SKK:s standard för japanese chin Svans:

Svansen skall vara täckt av vacker, ymnig och lång päls och bäras upp över ryggen

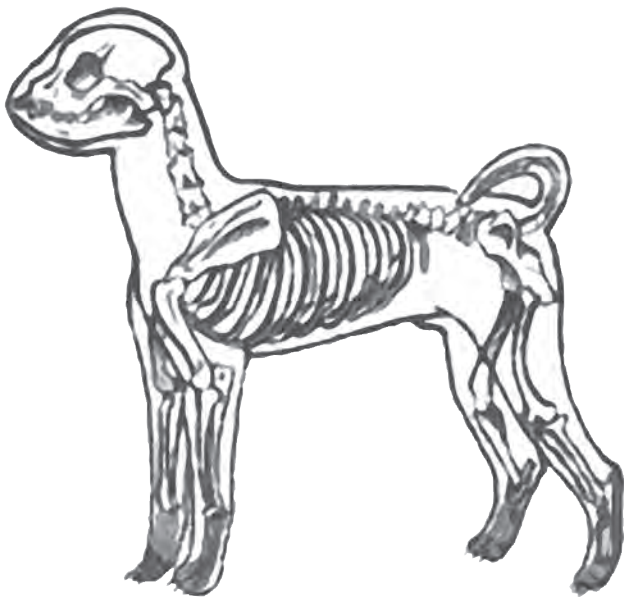
Kommentarer

Svansen skall vara högt ansatt och bäras rel. **tätt** över ryggen och falla ner åt endera sidan av ryggen.

Det ska inte vara mycket "luft" mellan svans och rygg.

Svansen skall vara väl behårad och bäras stolt.

SKK:s standard för japanese chin Extremiteter

Framställ:

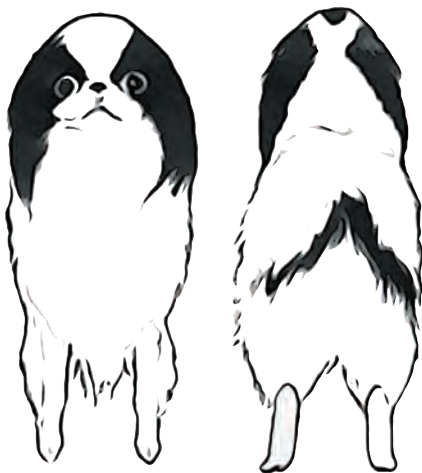
Frambenen skall vara raka med lätt benstomme.

Det skall finnas fanor på baksidan av frambenen nedanför armbågarna.

Tassar:

Tassarna skall vara små och ha formen av hartassar.

Det är önskvärt att tassarna mellan tårna har s.k. penselhår.

Bakställ:

Bakstället skall vara måttligt vinklat.

På lårens baksidor skall det finnas behäng.

Kommentarer

Frambenen ska vara raka med en benstomme som passar storleken på hunden.

Japanese Chin skall ha s.k. hartassar. Det är önskvärt, att tårna är försedda med ”penselhår” som en naturlig förläggning av tassens.

Håren fram till på tårna skall därför aldrig klippas av.

Framtassarna kan vara något utåtvridna i stående. Detta syns ofta på de hundar med de mest rastypiska höga frambenslyften.

”Katt-tassar” förekommer, men är inte korrekt.

Liksom de flesta andra raser önskas japanese chin varken vara hjulbent eller kohasig.

Japanesen önskas ha ordentligt påskjut i bakbensrörelserna.

Svaga bakställ är ett tilltagande problem, varför man bör se upp med detta

SKK:s standard för japanese chin Rörelser:

Rörelserna skall vara eleganta, lätta och stolta

Kommentarer

Det finns två saker som japanese chin som ras är ensamma om: *de typiska ögonen och den speciella gångstilen.*

De klassiska, graciösa chin-rörelserna är höga frambenslyft med RAKA framben,

...eller som den engelska standarden uttrycker det:

”Stylish, straight in movement lifting the feet high when in motion”.

Baktill skall det vara mycket drive.

Detta blir tillsammans en mycket vägvinnande och synnerligen elegant gångart. Japanese chin skall ge ett intryck av att ”flyta” fram.

Tyvärr är det nu alltmera sällan man ser dessa rastypiska rörelser.

Det är dessutom inte ovanligt, att de som är mindre bekanta med rasen, kritiserar dessa rörelser och i stället premierar individer som rör sej mera ”normalt”.

För att citera Hans Lehtinens och Kirsti Lummelampis utmärkta artikel i Dog World för några år sedan - betitlad *”Vart har de rastypiska rörelserna tagit vägen?”*

Där skriver de om bl.a. japanese chin: ”I somliga raser är det deras funktion som bestämmer rörelserna. I andra tycks det inte finnas någon logisk anledning till varför en ras skall röra sig på ett speciellt sätt - det är bara att acceptera att det ingår i rasens ärftliga historia och att det därför skall bevaras”.

Vi tänker på japanese chin som en finlemmad hund, som förväntas röra sig med en graciös gång med högt lyftade framben.” Man kan därför inte ändra på frambensrörelserna om man inte samtidigt har tillåtit en förändring av den rastypiska fronten.

Det är därför mer en fördel än ett fel, att japanesen har något branta skuldror, ofta i kombination med aningen kort överarm.

Det är nu vanligt att man i en del kritiker kan läsa att hunden har en framskjuten skuldra.

Som tidigare nämnts är nyckelordet för japanesen elegans och det sitter i högsta grad i det för JC typiska skulderläget och rörelserna.

SKK:s standard för japanese chin Päls:

Pälsstruktur: Pälsen skall vara silkig, rak och lång.

Hela kroppen - men inte ansiktet, skall vara täckt av ymnig päls.

Öronen, halsen, baksidan av låren och svansen skall ha ymnigt behäng.”

Färg: Japanese chin skall vara vit med svarta eller röda tecken.

Det är önskvärt med tecken symmetriskt fördelade runt ögonen över hela öronen liksom på kroppen.

Speciellt önskvärt är det med en bred, vit bläs som löper från nos partiet upp över hjässan.”

Kommentarer

En riklig, välskött päls med långa behäng fulländar bilden av japanese chin. Tyvärr ser man inte längre alltid detta, i synnerhet inte på tiksidan. Pälsen skall ha en tendens att stå ut från kroppen. Särskilt runt halsen.

En symmetrisk ansiktsteckning är mest attraktivt. Färgen skall täcka ögon, öron och kinder.

Bläsen kan vara bred eller smal, men den måste finnas. Pannan får alltså inte vara helt enfärgad.

Att fläckarna på kroppen skulle vara helt symmetriskt fördelade är att begära för mycket. Även här är det mest attraktivt med jämnt fördelade tecken, men ingen dömer ut en japanese för att fläckarna är snedfördelade.

Den röda färgen får gå från mycket ljust (lemon) till mörkt rött, huvudsaken är att färgen är så ren som möjligt.

En bred vit bläs föredras. Enligt gammal tradition anses det extra fint om det finns en liten friliggande fläck mitt i bläsen, det s.k. ”Buddhas tumavtryck”. Buddha välsignade enligt legenden japanesen genom att trycka sin tumme mitt på hjässan.

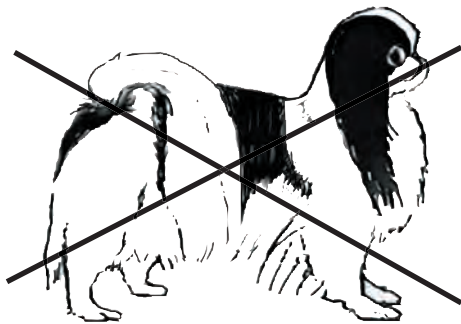
En tredje färg, tricolor förekommer mest i USA där denna färgkombination ännu är tillåten. Färgen har troligen uppkommit genom inblandning av dvärgspaniels på ett tidigt stadium. Teoretiskt sett borde japanesen alltså kunna få alla färger som spanieln har. Att däremot godkänna den som en tillåten färgvariant, måste anses som mindre seriöst pga trolig rasblandning.

SKK:s standard för japanese chin Storlek/Vikt:

Mankhöjd:

Hanhundar ungefär 25 cm.

Tikar något mindre
än hanhundar”

Kommentarer

I tidigare standarder föreskrevs mankhöjden på japanesen till 30 cm.

En fem centimeters sänkning är avsevärd, även på en betydligt större ras och naturligtvis är den ännu mer drastisk på en dvärghund.

Engelsk standard nämner ingen mankhöjd.

På grund av sin genetiska historia är och förblir japanesen ohomogen i sin storlek, sedan rasen lämnade Japan.

Redan under 1900-talets första decennium började engelsmännen dela in japanese chin i viktklasser på utställning - över och under 3,5 kg.

Viktklasser har på sina håll fortsatt långt in i våra dagar. Höjden på denna ras har varierat mycket genom åren.

I SKK:s standard från den 13.9.1950 omnämns ingen mankhöjd, utan rasen uppdelas i viktklasser, 3 kg eller mera. Små chin var att föredra förutsatt ”att typ och kvalitet icke bliva lidande”.

Och det är just det som är problemet.

Litenhet i sig är ingen kvalitet, om man inte också uppfyller standarden för övrigt.

Det är mycket svårt att krympa en dvärghund ytterligare utan att förlora viktiga kvaliteer och eventuellt får man då även göra avkall på sundheten.

Det är också svårt att t.ex. få det proportionsvis stora huvud som standarden föreskriver - på en liten japanese chin . Vanligen blir huvudena små och aningen obetydliga ”vad engelsmännen kallar ”pinheads” - det är svårt att få massa på en liten japanese osv.

Det är alltid lättare att få fram en bra hund om man går upp en storlek. Här bör man ta fasta på att standarden säger ”ungefär 25 cm”. Storleken skall balanseras mot rastypen.

Det är heller inte önskvärt att det blir en utställnings-storlek och en avels-storlek, vilket är fallet hos en del andra dvärghundsraser.

En inte helt ovanlig typ av japanese chin på utställningarna numera är, som tidigare nämnts, den lågställda japanesen, oftast i kombination med lång rygg (och ev. karpig rygg med sänkt manke)!

Då har man ju onekligen närmat sig den nya mankhöjden,
- men samtidigt tappat rastypen

En japanese chin av den modellen kan aldrig bli den högeleganta hund som standarden föreskriver.

Skandinavien har förhållandevis hög kvalitet på sina chin och man bör se upp så att man inte förlorar rastypen för en, kanske tillfällig standardändring från ursprungslandet.

Japanese chin har många rasdetaljer som den är ensam om och som det är väsentligt att bevara, så att den inte går mot en utslätad allroundmodell.

De mest påfallande felen för närvarande är: lågställdhet, dålig mankresning, små ögon utan vitt i ögonvrån, och rörelser som inte är rastypiska.

Dessutom kunde många hundars pälsar vara bättre.

Särskilda Rasspecifika Domaranvisningar (SRD)

rörande överdrifter hos rashundar

Japanese chin – brakycefal

I rasen förekommer riskområden som:

- 1. Andning: Ansträngd ljudlig andning på grund av för liten och smal skalle, vilket begränsar utrymmet i de övre luftvägarna, knipta näsborrar och alltför kort bröstorg.**
 - 2. Ögon: Utstående ögon i grunda ögonhålor ökar risken för ögonskador.**
- Leta efter sund andning och korrekt form av huvud/skalle och bröstorg.**

Utdrag ur det uttalande som SKK gjorde 2016 med rubriken **Strategier med anledning av ökad kunskap om andningsrelaterade hälsoproblem hos kortskalliga hundar.**

Uttalande

- Det är aldrig förenligt med Djurskyddslagen och SKKs Grundregler att till avel använda djur med kliniska problem som kan förknippas med kortskallighet
- För att minska förekomsten av hälsoproblem som kan förknippas med kortskallighet måste avelsurvalet ta större hänsyn till de generella parametrar som påverkar andningsförmågan såsom *vidden på näsborrar, nosens längd, bredd och djup, utrymmet i mun och svalg, luftstrupens bredd och fasthet, bröstorgens volym samt rasspecifika förhållanden.*

Åtgärder

- a) Premiera och prioritera friska hundar med mindre utpräglad kortskallighet i avelsarbetet för att minska hälsoproblemen i aktuella raser med beaktande av korrekt rastyp.
- b) Utöka utbildning av uppfödare, utställningsdomare och veterinärer i bedömningen av hundars lämplighet för avel med hänsyn till parametrar som påverkar andningsförmågan.

SKK:s standard för japanese chin

FEL

Diskvalificerande fel.....

Nota bene - OBS

Testiklar

Kommentarer

Varje avvikelse från standarden är fel och skall bedömas i förhållande till graden av avvikelse och dess påverkan på hundens hälsa och välbefinnande.

- Blyghet.
- Nostryffel som inte är svart hos vita hundar med svarta tecken.
- Överbett.
- Helt vit päls utan svarta eller röda tecken.
- Endast ett tecken i ansiktet
- Sned underkäke..

- Aggressiv eller extremt skygg.
- Hund som tydligt visar fysiska eller beteendemässiga abnormiteter skall diskvalificeras.

Endast funktionellt och kliniskt friska hundar med rastypisk konstruktion skall användas till avel.

Hos hanhundar måste båda testiklarna vara fullt utvecklade och normalt belägna i pungen.

LITTERATURLISTA.

Alexander, Claude V, Japanese chin.
Neptune City. 1990.

Collier, V.W.F, Dogs of China and Japan in nature and art.
London. 1924.

Cross Stem, Pamela & Mather, Tom
The complete japanese chin. Lydney. 1997.

Ekelöf, J.A., Hundvännen. Hundens historia. Hundraser.
Sthlm. 1913.

Japan Kennel Club. Illustrated breed standards.
Tokyo 1998.

Legl-Jacobsson, Elisabeth, Japanese chin.
Göteborg. 1982.

Legl-Jacobsson, Elisabeth, The japanese dog from
the land of the rising sun. Loveland. 2002.

Miiller-Pröbster, Paula, Der vomehme Zimmerhund.
Niimberg. 1929.

Intervju med Pamela Cross Stem, Kennel Sternroc, England.

JAPANESE CHIN

狷

W. G. W.